

[Socialministeren.]

Afsnittet indeholder en række almindelige bestemmelser om, hvorledes arbejdere og arbejdsgivere skal forholde sig for at imødegå bedriftsfarerne, om sikkerhedstjenesten i virksomhederne og lægeundersøgelse af arbejderne. Afsnittet har et særligt kapitel om sundheds- og velfærdsforanstaltninger på arbejdsstedet med kravene til arbejdsstedets indretning og krav om, hvad der skal foretages for at forebygge ulykkestilfælde, herunder bestemmelser om de enkelte farekilder og om de personlige beskyttelsesmidler, arbejderne eventuelt skal forsynes med.

Afsnit III omfatter bestemmelserne om arbejdstid, nemlig dels om arbejdstidens beliggenhed i døgnet, om pauser i arbejdet, om tilrettelæggelse af arbejdstiden i virksomheder, der arbejder i døgn drift, samt endelig om søn- og helligdagsfrihed.

Afsnit IV indeholder reglerne om barselhvile og opretholder på dette område ganske uændret de gældende regler, men sådan at de udvides til at få gyldighed for hele det område, der omfattes af lovforslaget.

Afsnit V giver særlige bestemmelser om børns og unge menneskers arbejde, om minimumsalder for antagelsen i arbejdet og om arbejdstiden.

Afsnit VI rummer bestemmelserne om tilsynet. Det indeholder ingen principielle ændringer, men indfører dog visse nye organer. Således er der givet bestemmelser om ansættelse af arbejdslæger til tilsynet, og der er ved en særlig bestemmelse om valg af sikkerhedsrepræsentanter blandt arbejderne søgt sikret et samarbejde mellem tilsynet, arbejdsgiverne og arbejderne i spørgsmål om arbejderbeskyttelse.

Endelig indeholder afsnit VII straffebestemmelser og ikrafttrædelsesbestemmelser.

I lovforslagets § 1 fastslås lovens områder. Som nævnt skal loven principielt omfatte enhver art af beskæftigelse. En opregning af områder er forsåvidt overflødig, da loven skal gælde enhver offentlig og privat art beskæftigelse, hvorved arbejdere eller medhjælpere antages i en arbejdsgivers tjeneste. En nærmere redegørelse findes i bemærkningerne til lovforslagets § 1. Nogle få undtagelser fra loven har man dog måttet gøre. Men selv for de områder finder nogle enkelte af lovens bestemmelser anvendelse. De områder, der foreslås undtaget, fordi de ikke synes at egne sig til at blive henført under en sådan almindelig lov, er arbejde, der udføres af søfolk, og som må henføres til skibstjeneste, fiskeri og luftfartstjeneste.

Endvidere er — som det også må forekomme naturligt — undtaget arbejde i en arbejdsgivers private husholdning og arbejde, der udføres alene af de medlemmer af arbejdsgiverens familie, som hører til hans husstand.

Som hovedregel finder loven ikke anvendelse på arbejde, der udføres af den erhvervsdrivende personlig. For erhvervsmæssigt arbejde, som arbejdsgiveren lader udføre i arbejderens hjem, fastsætter socialministeren i det omfang, hvori det skønnes påkrævet, regulativmæssige bestemmelser.

Lovens bestemmelser om maskinbeskyttelse skal — som efter den gældende lov — finde anvendelse, uanset af hvem maskinerne benyttes.

I afsnit I gøres der også nærmere rede for, hvem der har ansvaret for overholdelsen af lovens bestemmelser.

Afsnit II, der bærer overskriften „bedriftsfarer“, indeholder som tidligere omtalt en række forskellige vigtige bestemmelser, der alle har til hensigt direkte eller indirekte at virke til imødegåelse af bedriftsfarer. I afsnittet om de fælles bestemmelser udtales det, at arbejdsgiveren skal sørge for, at arbejderne er tilbørligt værnet mod sundheds- og ulykkesfarer på arbejdsstedet, og at arbejdet foregår på forsvarlig måde og under betryggende forhold. Arbejdsgiveren skal sørge for, at arbejderne, navnlig nyantagne arbejdere og lærlinge, bliver gjort bekendt med de farer, der eventuelt er begrundet med arbejdet.

Arbejderne skal på deres side medvirke til, at foranstaltninger, som træffes for at sikre dem mod farer, virker efter deres bestemmelse. Når der er tale om særlig farligt eller særligt anstrengende arbejde, kan der fastsættes regler om forhøjet beskyttelse. Omvendt kan der tilstedes lempelser, når der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at opretholde bestemmelserne i det sædvanlige omfang.

I den gældende lovgivning findes der ikke nogen bestemmelse om lægeundersøgelser, bortset fra en bestemmelse i loven af 18. april 1925 om børns og unge menneskers arbejde. Det kendskab, man efterhånden har fået til erhvervssygdomme, viser, at lægeundersøgelser bør anvendes i et langt videre omfang. Lovgivningen om erstatning til personer, der er blevet ramt af erhvervssygdomme, bliver stadig udvidet og forbedret, efterhånden som kendskabet til disse sygdomme øges. Det er da naturligt, at også de forholdsregler, der tilsigter at forebygge erhvervssygdomme, søges forbedret. Et led heri vil det være, at man